

PROPOSTES PER COMBATRE

LA PRECARIETAT LABORAL A L'ÀMBIT MUNICIPAL

Segons les darreres dades d'atur registrat, en un any s'ha passat a l'Àrea Metropolitana de 388.575 aturats el mes de juny de 2014 a 347.716, el mateix mes del 2015. D'aquestes, 90.624 a la ciutat de Barcelona. Malgrat que les estadístiques indiquen una lleu caiguda en la tendència de l'atur, certament sostinguda, la realitat no és ni molt menys encoratjadora.

La lenta i escassa recuperació que experimentem no es produeix en termes de qualitat de l'ocupació. Augmenta la precarietat, la inestabilitat, i augmenten els desequilibris socials per barris, i per ciutat a escala metropolitana. Pràcticament el 50% de les persones en atur no reben ja cap ajuda econòmica, i resten fora del circuit formatius. No existeixen en la mesura adequada polítiques públiques d'inserció laboral. Les darreres dades publicades pel CESB i per altres organismes fan pensar que l'exclusió social és avui una realitat en algunes zones de Barcelona i de l'Àrea Metropolitana.

La pobresa avança als nostres barris, i es consolida sobretot en zones de la ciutat com els districtes de Nou Barris, Sant Martí, Sant Andreu i Sants-Montjuïc. No es perceben ingressos salarials, i no es cotitza a la Seguretat Social. Les pensions per jubilació són molt minses i ho seran molt més. Famílies senceres, en barris i ciutats concretes, incloent Barcelona, resten fora del circuit dels estàndards de vida digna, molt lluny de la participació en la societat, del progrés social, material i econòmic. Si no milloren les rendes que perceben els ciutadans i ciutadanes d'aquests territoris serà molt difícil eradicar-la en els propers anys, abocant a molta gent a la marginalitat. Aquesta situació pot ser encara reversible amb mesures adequades.

Les polítiques econòmiques implementades pels governs conservadors en els darrers anys, les retallades de tot tipus, les reformes laborals que han derogat drets essencials per les classes treballadores, i n'han dificultat alguns de tan bàsics com el dret a la negociació col·lectiva, han comportat una pressió a la baixa sobre els salaris, sobre l'estabilitat de l'ocupació i han propiciat que el repartiment de rendes sigui cada any més favorable als capitals en detriment evident de les rendes del treball.

Les desregulacions laborals, i reformes legislatives, han propiciat privatitzacions, externalitzacions, i precarització dels sectors laborals més febles, fonamentalment dels serveis que exigeixen menys formació, i més treball intensiu. Molts d'aquests serveis que depenen, en molts casos, directament dels propis municipis, en altres de la Diputació, els Consells Comarcals, l'Àrea Metropolitana o la Generalitat, són essencials pel funcionament de les nostres ciutats. Les administracions són titulars dels Serveis, però els tenen externalitzats i els contracten segons licitacions

públiques en els concursos de Serveis: la neteja urbana, sanejament, residus, enllumenat, potabilitzacions d'aigua, depuradores, i un llarg etcètera.

En les darreres eleccions locals, en el conjunt de l'Àrea Metropolitana han concorregut algunes forces polítiques i coalicions electorals amb programes i propostes que manifesten ben clarament projectes de gestió de les competències pròpies, amb el reconeixement explícit de la dignitat del treball en els Serveis Públics, i per la defensa dels drets bàsics de les persones.

Han fet referència a polítiques d'ocupació, de formació, i d'inserció assimilables a les propostes sindicals. Han reivindicat una economia moderna, sostenible i fonamentada en la qualitat de l'ocupació, i no en els baixos salaris. S'han fet propostes concretes sobre el paper significatiu que les administracions, especialment les locals, tenen a l'hora de definir les condicions en les licitacions de serveis públics, amb relació a: qualitat de l'ocupació, estabilitat, condicions de salut i seguretat, mínims salarials, i polítiques d'inserció.

Les condicions bàsiques aprovades per l'Administració poden pressionar a la baixa el mercat de treball local, però si hi ha voluntat política, també poden empènyer a l'alça per garantir uns estàndards mínims de qualitat, seguretat, estabilitat i salari, que tindria un impacte molt notori en el mercat de treball local i de l'entorn metropolità. Caldria indicar ben clarament, en els propis plecs de condicions, a les empreses concurrents, que la competència en les ofertes s'ha d'exercir basada en la major qualitat possible, i no en el menor cost.

L'Ajuntament de Barcelona, capital de Catalunya, capçalera per la pròpia Llei de l'Àrea Metropolitana, és la ciutat que pot liderar aquest canvi de visió de la qualitat dels serveis, de reconeixement i defensa de la dignitat del treball i de la qualitat de l'ocupació al seu territori. L'exemple de ben segur s'estendria en el territori metropolità, ajudant a la recuperació dels paràmetres de qualitat i estabilitat, no només al sector públic, sinó també a les empreses privades.

En conseqüència, CCOO de Catalunya, planteja a l'Ajuntament de Barcelona una Taula de concertació per a abordar les següents qüestions:

1. Gestió directa dels serveis. (Remunicipalització)

- Prioritzar de manera acordada la recuperació de la gestió dels serveis des de l'administració municipal.
- Analitzar quins serveis poden ser municipalitzats, en quins terminis i condicions.
- Garantia de l'ocupació i de compliment dels principis legals sobre accés a l'ocupació pública de Publicitat, Igualtat, Mèrit i Capacitat.

2. Contractació pública de Serveis

- Compliment dels convenis de sector en la seva integritat.
- Garanties d'estabilitat en l'ocupació.
- Subrogació garantida en les clàusules de les licitacions.
- Control públic i sindical de la gestió les subcontractacions.
- Protocol de bones pràctiques en les contractacions públiques.
- Responsabilitat social de les empreses licitadores.

3. Establiment d'un salari mínim de ciutat a totes les licitacions i serveis

En l'actualitat el Salari Mínim Interprofessional ha perdut poder adquisitiu, fins el punt de representar a Espanya el 40,6% del salari mitjà. Aquest fet contradiu el conveni 131 de l'OIT referit a la fixació del Salari Mínim Interprofessional.

Per a seguir les recomanacions de l'OIT en matèria de Salari Mínim Interprofessional, i que aquest es correspongui amb una remuneració digna, per sobre del llindar de la pobresa, el salari mínim hauria de garantir almenys el 60% del salari mitjà en el territori, tal com planteja la Carta Social Europea.

La precarització de les condicions laborals, d'una banda, sumat a que el cost de la vida a Barcelona i Àrea Metropolitana és força més elevat que a altres ciutats de l'Estat, està enfonsant la capacitat adquisitiva dels treballadors en l'àmbit territorial de Barcelona, arribant a situacions salarials indignes.

CCOO de Catalunya proposa a l'Ajuntament de Barcelona que fixi un **salari mínim de ciutat** que permeti a qualsevol persona viure dignament, d'acord al cost real de la vida a Barcelona (entenent que un salari mínim de ciutat és el que permet a qualsevol persona viure dignament en l'entorn de Barcelona, tenint en compte els costos d'habitatge, alimentació, energia, formació, cultura, transport, etc.).

Cal que el mínim aplicable sigui el salari del Conveni del sector corresponent. En qualsevol cas, aquest salari no hauria d'estar mai per sota del referit mínim (OIT) que garanteixi almenys el 60% del salari mitjà de la ciutat. Aquest salari mínim ha de ser d'aplicació a qualsevol empleat ja sigui de l'administració municipal o de qualsevol empresa subsidiària o subcontracta en la licitació de obres i serveis per a la ciutat.

Barcelona, 16 de juliol de 2015